

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **K. M.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2014, č. j. 4 A 32/2014 - 39,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 18. 2. 2014, č. j. KRPA-56963/ČJ-2011-000022, bylo žalobci (dále „stěžovatel“) uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“) a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Současně s tím mu byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále „žalovaná“) ze dne 20. 6. 2014, č. j. CPR-4597-2/ČJ-2014-930310-V238, zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Důvodem pro vyhoštění stěžovatele byl jeho nelegální pobyt na území České republiky.

Rozhodnutí žalované napadl stěžovatel správní žalobou, v níž namítal, že správní vyhoštění je v daném případě nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. V tomto ohledu upozornil na silný citový vztah, který chová ke své družce, její rodině a dalším přátelům, žijícím v České republice. Zdůraznil, že veřejný zájem na jeho vyhoštění neodpovídá zájmu na ochranu jeho osobního života. Při jednání Městského soudu v Praze stěžovatelův zástupce upřesnil, že novou družkou stěžovatele je A. M., narozená X.

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) zamítl správní žalobu rozsudkem ze dne 26. 8. 2014, č. j. 4 A 32/2014 – 39.

Městský soud se zabýval především otázkami stěžovatelova soukromého a rodinného života. Zjistil, že správní orgány dostatečným způsobem vyvrátily stěžovatelovo tvrzení o soužití s původní družkou J. P., přičemž argumentaci týkající se soužití s touto osobou označil za účelovou. Městský soud následně upozornil, že v průběhu řízení označil stěžovatel novou družku, kterou měla být A. M., narozená X.. Správní orgán tuto osobu prověřil, avšak z dostupných zdrojů zjistil, že se v evidenci obyvatel České republiky nenachází. Další informace k uvedené osobě již stěžovatel nedodal. S ohledem na tyto skutečnosti se městský soud ztotožnil s názorem žalované, že jedinou snahou stěžovatele je prodlužovat řízení o správním vyhoštění a získat čas, aby nemusel opustit území Evropské unie. Námitky, že se žalovaný nedostatečně zabýval osobními a rodinnými poměry stěžovatele, odmítl městský soud s tím, že se správní orgány podrobně zabývaly především tvrzeným soužitím s J. P.; soužitím s A. M. se blíže zabývat ani nemohly, neboť stěžovatel uvedl jméno neexistující osoby.

Následně se městský soud zabýval tím, že během jednání uvedl stěžovatel správné jméno své současné družky, které (dle jeho tvrzení) předtím tajil z důvodu její obavy před exekucemi. Konstatoval, že za situace, kdy stěžovatel specifikoval jméno i bydliště družky až v průběhu soudního řízení, nelze k těmto okolnostem přihlédnout. Ze stejného důvodu nebylo rovněž přihlédnuto k prohlášení družky a její matky, které předložil zástupce stěžovatele. Dle městského soudu se jedná o nové skutečnosti, které správní orgány neměly možnost posoudit.

V závěru městský soud uvedl, že se správní orgány dostatečně zabývaly důsledky správního vyhoštění z hlediska faktorů dle § 174a zákona o pobytu cizinců a v souladu s jejich závěry dospěl k tomu, že správní vyhoštění nezasahuje do práv stěžovatele garantovaných článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jeho vztah s družkou nelze postavit na roveň manželství. Vzhledem k tomu, že nebylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do stěžovatelova soukromého a rodinného života, nebylo porušeno ani právo plynoucí z článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Kasační stížností ze dne 29. 9. 2014, doplněnou podáním ze dne 24. 10. 2014, napadl stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Především tvrdí, že nebylo dostatečným způsobem posouzeno a zohledněno jeho soužití s družkou A. M., s níž sdílí společnou domácnost.

Uvádí, že jejich vztah je obdobný vztahu manželskému, přičemž družka si s ním

pokračování

přeje žít na území České republiky a odmítá jej následovat do Alžírsko. Tím je jeho návrat do země původu fakticky vyloučen. Upozorňuje, že na území České republiky mají vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí, o které by v Alžírsku přišli. Stěžovatel má za to, že je rozhodnutí městského soudu nezákonné, nesprávné, zmatečné a nepřezkoumatelné, neboť v řízení nebyly opatřeny všechny aktuální informace o jeho soužití s družkou. Domnívá se, že je správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a rovněž zásahem do života družky a její rodiny. Dle stěžovatele je napadený rozsudek také svévolný, neboť se nijak nevyjadřuje k otázce, jak by mohl v budoucnu ohrozit bezpečnost státu, respektive narušit veřejný pořádek.

S ohledem na shora uvedené důvody navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval problematikou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Zatímco rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán, není vázán právní klasifikací důvodu kasační stížnosti tak, jak ji učinil stěžovatel, což vyplývá již z obecného principu právního *iura novit curia*. Nejvyšší správní soud v tomto odkazuje na svou judikaturu podle níž „pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí.“ (rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS). V nyní posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti explicitně uplatnil důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který se však primárně vztahuje k řízení před správním orgánem. Z obsahu kasační stížnosti je ovšem patrné, že napadá nedostatečné posouzení své životní situace městským soudem, neboť mu vytýká, že se nezabýval jeho vztahem s A. M.. Ve skutečnosti tak rozsudek napadá z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Je nesporné, že stěžovatel v průběhu správního řízení označil za svou životní družku nejprve J. P. a následně, necelé dva měsíce před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, A. M., jejíž pravé jméno je však A. M.. Z těchto informací poté vycházely i správní orgány. Ve vztahu k první jmenované podrobně zkoumaly, zda se opravdu jedná o životní družku stěžovatele. Na základě mnoha důkazů ovšem dospěly k závěru, že je jejich vztah účelový. Vztah stěžovatele s druhou jmenovanou nemohly správní orgány dostatečně

posoudit, neboť stěžovatel uvedl jméno neexistující osoby. Nejvyšší správní soud přitom zjistil, že se tak stalo opakovaně. Jméno A. M. totiž uvedl stěžovatel jak ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 21. 12. 2013 (č. 1. 109 správního spisu), tak v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ze dne 3. 3. 2014. Lze podotknout, že především uvedení nesprávného jména družky v odvolání vzbuzuje významné pochybnosti o intenzitě, případně pravé povaze stěžovatelova soužití s touto osobou. V té souvislosti nelze přehlédnout, že stěžovatel v odvolání nereagoval ani na upozornění, obsažená již v prvoinstančním správním rozhodnutí, že osoba se jménem A. M. se v evidenci obyvatel České republiky nevyskytuje. I přesto žádným způsobem žalovanou neupozornil, že by se družka mohla jmenovat jinak. Byl to tedy sám stěžovatel, který svým přístupem zapříčinil, že se správní orgány nemohly jeho vztahem se současnou družkou zabývat.

Správné jméno družky uvedl stěžovatel až při jednání před městským soudem. Nejvyšší správní soud nehodnotí důvody, pro které tak učinil, ale zaměřil se na otázku, zda se městský soud měl, respektive vůbec mohl vztahem mezi stěžovatelem a jeho družkou zabývat.

Uvedená problematika souvisí především s aplikací § 75 odst. 1 s. ř. s., dle něhož *„[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“* Obecně tak platí, že je vadou řízení, rozhodne-li krajský (městský) soud v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového stavu existujícího v době vydání svého rozsudku, nikoliv podle skutkového stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného (blíže k tomu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59, dostupném na www.nssoud.cz). Skutkový stav, z něhož žalovaná vycházela, byl přitom založen na chybných informacích od samotného stěžovatele, který ani později žádným způsobem nenaznačil, že jméno družky uvedl nesprávně. Nebylo proto možné ověřit, zda s ní skutečně má tak silný citový vztah, jak tvrdil ve správní žalobě a následně v kasační stížnosti. Za takové situace bylo správné, pokud městský soud k nově uvedeným informacím nepřihlédl. Pokud by tak učinil, dostal by se do rozporu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud si je vědom jistých specifik, která provázejí řízení v cizineckých věcech. V tomto ohledu lze citovat právní větu rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, dle níž *„[s]oud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlédnout k novým skutkovým okolnostem z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení.“* Přestože byl uvedený závěr učiněn ve vztahu k azylovému řízení, je do jisté míry inspirativní i pro řízení o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že k prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. v nyní posuzované věci důvody rozhodně nalézt nelze. Údajné soužití stěžovatele s A. M. nelze vnímat jako skutečnost, která nastala, pokud k tomu vůbec došlo, až po právní moci rozhodnutí žalované. Kromě toho se jedná o skutečnost, kterou sám stěžovatel zatajil. Již první podmínka vyplývající ze shora citované

pokračování

právní věty tak splněna není. Pro úplnost lze však poznamenat, že ustanovení § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců poskytuje i stěžovateli prostor uplatnit případné nové a významné skutečnosti, které budou moci být náležitě skutkově i právně posouzeny nejprve ve správním řízení. Postup městského soudu tak byl zcela správný, když rámec ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. nepřekročil.

Nejvyšší správní soud se následně zabýval tvrzeným nedostatkem rozsudku v otázkách přiměřenosti správního vyhoštění. Nepřiměřenost tohoto opatření vnímá stěžovatel ve vztahu k narušení svého soukromého a rodinného života. I tento okruh námitek však městský soud posoudil dostatečně. Především díky stěžovateli totiž neměly správní orgány veškeré informace, aby mohly tvrzený zásah do soukromého života posoudit. Z hlediska skutečností, které stěžovatel správním orgánům sdělil, pak vše nasvědčovalo závěru, že k dostatečně významnému zásahu do soukromého a rodinného života správním vyhoštěním nedojde. Tvrzení o soužití stěžovatele s družkou J. P. se neprokázalo a navíc, podle tvrzení samotného stěžovatele, ani netrvalo v době vydání napadeného rozhodnutí žalované. Úvahy o účelové povaze tohoto údajného vztahu tak rozhodně nebyly zpochybněny. Stejně tak se neprokázalo soužití s A. M., neboť o ní stěžovatel podal opakovaně chybné informace. Všechny tyto okolnosti městský soud hodnotil a ověřil rovněž, že byly důsledky správního vyhoštění konfrontovány s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud tudíž nemá o úvahách městského soudu v tomto směru žádné pochybnosti.

Poslední námitkou stěžovatel napadá rozsudek z toho důvodu, že městský soud neuvedl, jak by stěžovatel mohl v budoucnu ohrozit bezpečnost státu či veřejný pořádek. Tuto otázku však stěžovatel ve správní žalobě vůbec nenastínil a navíc ani není relevantní. Pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců totiž dostačuje, pokud cizinec pobýval na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Již tato skutečnost představuje v principu relevantní porušení právního řádu České republiky a tedy také důvod pro správní vyhoštění cizince, který právní řád České republiky ignoruje. Námitka je tudíž zcela nedůvodná.

Celkově tak Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z uplatněných námitek důvodnou, a nemohl proto dospět k jinému závěru, než kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, u které však nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2015

Mgr. Radovan Havelc
předseda senátu